

[Lars Emil Johansen]

Det må stå lysende klart, at dette forhold aldeles ikke kan fortsætte. Det grønlandske initiativ til at få indført en hjemmestyreordning, der giver det grønlandske folk afgørende indflydelse på egne anliggender, og regeringens nedsættelse af den hjemmestyrekommission, der nu har lagt sine forslag på bordet, er en klar erkendelse af de hidtidige forholds uholdbarhed. Det drejer sig simpelt hen om at komme op af starthullerne nu og skabe mulighed for det grønlandske folks selvudvikling. Derfor må det forslag til en hjemmestyreordning for Grønland, vi har til første behandling her i tinget i dag, opfattes som det grønlandske folks nationale mobilisering, starten til en udvikling, der gradvis skal gøre os i stand til at styre egne anliggender i vid udstrækning og derved genopbygge den nationale selvtilid, der er en nødvendig forudsætning for det grønlandske folks fortsatte eksistens som et folk.

På denne baggrund er jeg glad for, at de bestræbelser, mit partis repræsentanter startede i 1971, og som i dansk sammenhæng første gang blev præsenteret for folketinget af siumutpartiets fungerende formand, Moses Olsen, her i salen torsdag den 21. oktober 1971, har ført til, at vi i dag kan behandle et forslag om en hjemmestyreordning, der uden at være perfekt – hvorved det i øvrigt ikke adskiller sig fra langt de fleste sager, tinget vedtager – dog er udtryk for en afgørende ændring af det hidtidige formynderi i dansk-grønlandsk sammenhæng. Når jeg siger, at det foreliggende forslag til en hjemmestyreordning ikke er nogen perfekt løsning, ligger der selvfølgelig i det, at jeg finder forslaget mangelfuldt i en række henseender. Derfor mener jeg heller ikke, vi har nogen grund til at råbe hurra for det resultat, kommissionen er nået frem til. Men vi må til gengæld konstatere, at der i et demokrati sjældent kan opnås løsninger, der lige nøjagtig passer i éns eget kram, idet resultatet af forhandlingerne er nødt til at være et udtryk for de kompromiser, det har været nødvendigt at indgå for at nå frem til et resultat. Lad mig på trods heraf tillade mig at notere, at den hjemmestyreordning, der nu foreslås, bærer stærkt præg af den indsats, hvormed mit partis folk har formået at overbevise de for tiden magthavende danske politikere. Det er jeg selvfølgelig tilfreds med.

Som det allerede er blevet nævnt af de tidligere ordførere, er der ikke 100 pct. opbakning bag lovforslaget i kommissionen og dermed her i salen. Der foreligger to mindretalserklæringer fra henholdsvis fremskridtspartiet, hr. Dohrmann, og VS, hr. Steen Folke. De kan ikke gå ind for forslaget.

Hr. Dohrmanns mindretalsudtalelse viser med al ønskelig tydelighed, at hr. Dohrmann trods sin fysiske tilstedeværelse under hele kommissionens arbejde ikke har gjort sig den mindste ulejlighed med at sætte sig blot nogenlunde ind i det, der har været drøftet i kommissionen, og det, der blev resultatet af kommissionens arbejde. Hr. Dohrmanns mindretalsudtalelse er derfor sprængfyldt med nonsens, hvorfor jeg ikke vil ofre flere kommentarer på den. Hr. Dohrmanns virke i kommissionen har været tidsspilde, og det vil være tidsspilde at kommentere det.

Hvad angår betænkningens anden mindretalserklæring fra hr. Steen Folke fra VS, så er min holdning til den en ganske anden. Lad mig nævne nogle enkelte centrale forhold. Hr. Steen Folke analyserer hele spørgsmålet om de grønlandske ressourcer, og hvorfor kommissionsflertallet ikke ville gå med til, at det grønlandske folk får ejendomsretten. Jeg mener selvfølgelig, at vi grønlændere er et folk, og at det er et udtryk for dansk politisk demagogi at sige, at vi blot er en befolkningsgruppe. Jeg mener selvfølgelig, at vi burde have ejendomsretten til vores undergrund, og at det kun er på grund af dansk overmagt, at vi ikke har fået den.

Hr. Steen Folke nævner, at spørgsmålet om Grønland og EF ikke er tilstrækkelig klart belyst, og det er jeg enig i. Jeg er også enig i, at EF-medlemskabet ikke er i det grønlandske folks interesse.

Hr. Steen Folke nævner, at vi med den foreslåede overtagelse af KGH kommer til at overtage en produktionssektor, der er en underskudsforretning på grund af dårlig strukturering. Også det er jeg enig i.

Jeg kunne nævne flere andre eksempler, f. eks. samarbejdet med vore stammefrønder i Alaska og i Canada, som kommissionens flertal har afvist en sikring af ved hjælp af hjemmestyreløven. Men det er nok at konstatere, at bogstavelig talt alle hr. Steen Folkes bemærkninger til, hvad der er sket, deler jeg og mit parti, siumut. Det fremgår også af den enkle kendsgerning, at stort set alle de for-